

РЕШЕНИЕ

№ 41964

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9251** по описа за **2025** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от от за Председателя на Комисията за противодействие на корупцията чрез процесуален представител А. М. - главен юрисконсулт, срещу Решение № 2228/17.06.2025 г. постановено по АНД №1054/2025 г. по описа на Софийския районен съд, с което е отменено издаденото от него Наказателно постановление № КПК-НП-479/17.12.2024 г. Със същото на Р. С. С. от [населено място] на основание чл.115, ал.1 от ЗПК за извършено нарушение на чл.52, ал.1, т.2, вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК - неизпълнение на задължение за своевременно подаване на изискуема по закон декларация, е било наложено административно наказание „глоба” в размер на 1600 /хиляда/ лева. Според касатора решението е постановено при неправилно приложение на материалния закон. Това е така, тъй като съдебният състав неправилно е приел и е направил извод в решението си, че задължението за подаване на финална декларация предхожда задължението за подаване на ежегодна декларация. Според касатора задължението на Р. С. С. за подаване на ежегодна декларация за 2023 г. на основание чл.52, ал.1, т.2, вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК е възникнало на 01.01.2024 г. със срок за изпълнение до 15.05.2024 г., докато задължението за подаване на финална декларация е възникнало на 17.01.2024 г. със срок за изпълнение до 17.02.2024 г. на основание чл.52, ал.1, т.3, вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК. Предвид това счита, че юридическият факт, породил задължението за подаване на ежегодна декларация, се е проявил първи по време спрямо юридическия факт вписването в ТР за освобождаване на Р. С. от поста член на съвета на директорите, породил задължението за подаване на финална декларация.

Касаторът счита също за неправилен и изводът в решението, че със заключителната декларация се декларира абсолютно същите обстоятелства, дори с по-голяма яснота се декларира всички обстоятелства, подлежащи на деклариране, а не само нововъзникналите през предходната година, с твърдение, че информацията, която се съдържа във финалната декларация не е абсолютно същата като тази в ежегодната декларация, напротив по съдържание и обем е по-малко, а като времеви обхват е съвсем различна. Посочено е, че Законът за противодействие на корупцията не е предвидил в нито една от разпоредбите си хипотеза, при която с изпълнение на задължение за подаване на финална декларация отпада задължението за подаване на ежегодна декларация. Предвид това счита, че решението като неправилно следва да бъде отменено, а НП потвърдено, доколкото по делото са събрани доказателства, че след влизане в сила на ЗПК (06.10.2023 г.) при спазване на чл. 221, ал. 4 и чл. 231, ал. 4 от ТЗ, Министерство на образованието и науката правилно е информирало КПК с писмо с вх. № 128#17/02.11.2023 г., че Р. С. попада в обхвата на чл.6, ал.1 от ЗПК и правилно след вписване на промяната по решение на Общото събрание на „Образование и наука“ ЕАД за освобождаване на Р. С. от длъжността член на съвета на директорите, с писмо с изх. № 0370-2/26.01.2024 г. Министерство на образованието и науката своевременно е информирало КПК за промяна в състава на задължените по чл.6, ал.1 от ЗПК лица. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касация – Р. С. С. от [населено място], чрез процесуалния му представител адв. А. М. от САК, в представен писмен отговор и в съдебно заседание, оспорва жалбата с твърдения за нейната неоснователност. Освен по изложените в решението мотиви, които счита за правилни, твърди, че Р. С. не е бил задължено лице по смисъла на чл.6 от ЗПК, тъй като е бил независим член на съвета на директорите на дружеството, който факт е установен в производството. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от ответника е представено ново писмено доказателство, а именно Писмо от Гл. секретар на Министерство на образованието до СРС по друго дело, в което е посочено, че Р. С. С. е избран за „независим член“ на Съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД на 28.08.2020 г., като съгласно договор за управление от 09.09.2020 г., същият е назначен за срок от три години. Същото е оспорено от процесуалния представител на касатора с твърдение, че „Образование и наука“ ЕАД е еднолично търговско дружество, в което 100% от акциите са собственост на държавата, при което представител на единствения акционер е именно държавата. Предвид това счита, че разпоредбата на чл.2, ал.3 ЗПП е неприложима. Освен това в Устава на дружеството не е предвидено деление на членовете на представители на държавата и независими членове и в ТР не е отбелязано, че Р. С. е независим член.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените от страните доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление № КПК-НП-479/17.12.2024 г., с което на Р. С. С. от [населено място] на основание чл.115, ал.1 от ЗПК за извършено нарушение на чл.52, ал.1, т.2, вр. чл.49, ал.1, т.2 от е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1600 /хиляда/ лева, за това, че като задължено

лице по чл.6, ал.1, т.51 от ЗКП не е подал в законоустановения срок ежегодна декларация за имущество и интереси за 2023 г.

На основание събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласно доказателства въззивният съд е приел за установено, че жалбоподателят е бил член на Съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД, като е освободен с решение на едноличния собственик на капитала дружеството, проведено на 28.11.2023 г., което решение, видно от приложените разпечатки от Търговския регистър, е вписано едва на 17.01.2024 г. Прието е, че жалбоподателят е следвало да изпълнява функциите си до вписване на решението на ЕСК в ТР, доколкото решенията на ЕСК, преди тяхното вписване, не могат да ангажират правно трети лица. Именно поради този факт, за него е възникнало задължение за подаване на заключителна декларация по закона в срок до 17.02.2024 г. Според мотивите на СРС задължението за подаване на заключителна декларация предхожда задължението за подаване на годишна декларация за 2023 г. Именно поради тази причина съдът е приел, че задължението за подаване на заключителна декларация поглъща задължението за подаване на годишна декларация, тъй като срокът за подаване на годишната декларация е до 15 май на следващата година, следваща тази, за която обстоятелствата се декларира. Обосновал се е с факта, че със заключителната декларация се декларира абсолютно същите обстоятелства, дори с по-голяма яснота се декларира всички обстоятелства, подлежащи на деклариране, а не само нововъзникналите през предходната година. Дали е подадена заключителна декларация е следвало да следи същият орган, но това не е предмет на установяване в настоящото производство. Релевантно за производството е дали съществува такова задължение, за което е санкционирано лицето. СРС е приел, че нарушението не е осъществено, доколкото няма установено подобно задължение в закона за лица, за които вече е възникнало задължение за подаване на заключителна декларация, чийто срок изтича преди крайният срок за подаване на годишна декларация. При тези мотиви НП е отменено.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на СРС, мотивирали го да отмени процесното НП. Неправилно СРС е приел, че в случая възникналото задължение за подаване на заключителна декларация поглъща задължението за подаване на ежегодна декларация, в случая за 2023 г. Както е посочено и в касационната жалба, в ЗПК не е предвидено в нито една от разпоредбите му, че с изпълнение на задължението за подаване на декларация по чл.52, ал.1, т.3 ЗПК отпада задължението за подаване на декларация по чл.52, ал.1, т.2 ЗПК. В разпоредбата на чл.52, ал.1 ЗПК са посочени сроковете, в които се подават декларации за имущество и интереси, като същите са различни в зависимост от основанията за подаване на декларацията. Следователно, при възникване на посочените в тази разпоредба основания задължените лица следва да подават декларация за имущество и интереси в посочените срокове. Като е приел противното и е отменил НП само на това основание, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

Спорът не може да бъде решен по същество, тъй като в хода на въззивното производство не са установени всички относими към случая факти и обстоятелства. На първо място не е изследван въпроса дали жалбоподателят е имал качеството на задължено лице по чл.6, ал.1, т.51 ЗПК. Събраните в хода на съдебното следствие доказателства установяват, че същият е бил член на Съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД, по отношение на което не е спорно, че е публично предприятие по смисъла на чл.2, ал.1, т.1 от Закона за публичните предприятия. Следователно, спрямо посоченото юридическо лице са приложими специалните правила, предвидени в ЗППр и ППЗППр, а за всички неуредени въпроси субсидиарно приложение намират разпоредбите на Търговския закон /ТЗ/. С действащия ЗППр е предвидено изискване в съветите на директорите и в надзорните съвети на публичните предприятия да участват както

представители на държавата, така и независими членове, като видно от чл. 22, ал. 1 последните следва да са не по-малко от една трета, но не повече от една втора от състава т. е. не могат да формират мнозинство. В разпоредбата на чл.6, ал.1, т.51 ЗПК е предвидено, че лица, заемащи публични длъжности по смисъла на този закон, са в тази хипотеза само представителите на държавата или на общините в органите на управление или контрол на търговски дружества с държавно или общинско участие в капитала, не и независимите членове. Затова на първо място в хода на въззивното производство е следвало да се установи дали наказаното лице е бил представител на държавата или е бил независим член в Съвета на директорите на дружеството. Доказателства в тази насока не са събрани в хода на съдебното следствие, въпреки приложеното към преписката писмо /лист 14 от делото/, в което като представители на държавата са били посочени други лица. Представеното в настоящото производство писмено доказателство, а именно Писмо от Гл. секретар на министерство на образованието до СРС по друго дело, в което е посочено, че Р. С. С. е избран за „независим член“ на Съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД на 28.08.2020 г., като съгласно договор за управление от 09.09.2020 г., същият е назначен за срок от три години, не може да бъде обсъждано от настоящия съдебен състав с оглед забраната по чл.220 АПК за нови фактически установявания от касационната инстанция.

Въззивният съд е бил длъжен да установи по силата на служебното начало съществените за спора обстоятелства чрез събиране на необходимите и допустими доказателства. Неизпълнението на тези задължения, произтичащи от разпоредбите на чл.13 и чл.107, ал. 2 НПК, е довело до допуснато нарушение на чл.14, ал. 1 НПК, тъй като съдът е постановил решение, което не е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

С оглед изложеното процесното решение следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. При новото разглеждане на делото решаващият съд следва да осъществи цялостен контрол за законосъобразност на обжалваното НП, съобразно разпоредбата на чл.314 НПК, като събере всички относими към спора доказателства, въз основа на които да установи по безспорен начин фактическата обстановка, да анализира същите и да изведе обосновани правни изводи по същество на спора, съобразявайки приложимия материален закон.

При новото разглеждане на делото, в зависимост от изхода му, въззивният съд следва да се произнесе и по въпроса за разноските в настоящата инстанция, съобразно предвиденото в разпоредбата на чл.226, ал.3 АПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 222, ал.2 АПК, вр. чл.63в, ЗАНН, Административен съд - София-град, ХХІ касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2228/17.06.2025 г. постановено по АНД №1054/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.